Dušan Ujček

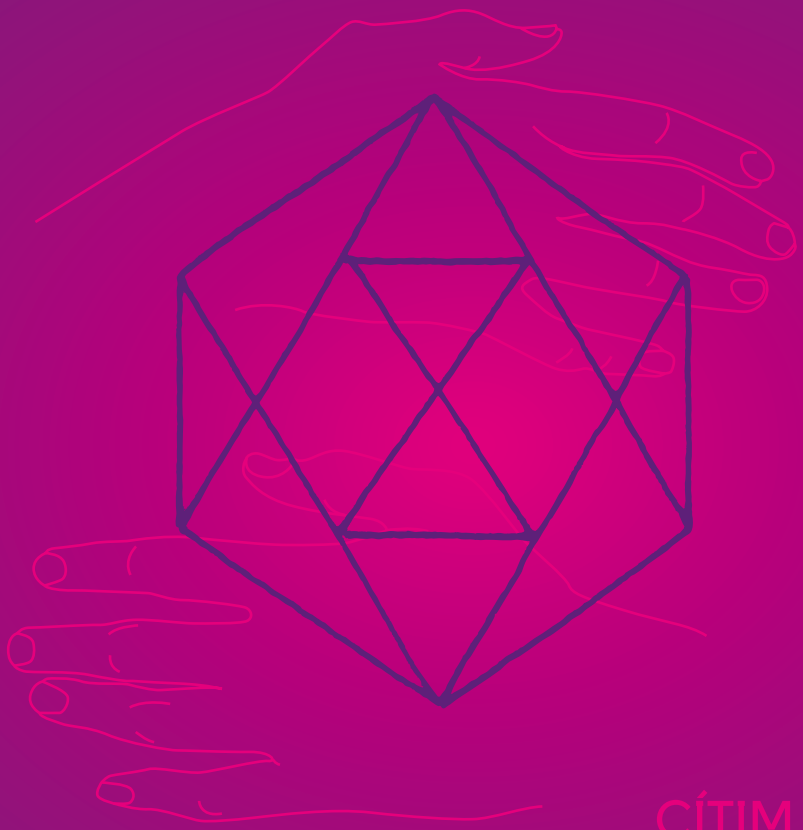

CÍTIM VŠETKO, NO ZÁROVEŇ NIČ

IKAR

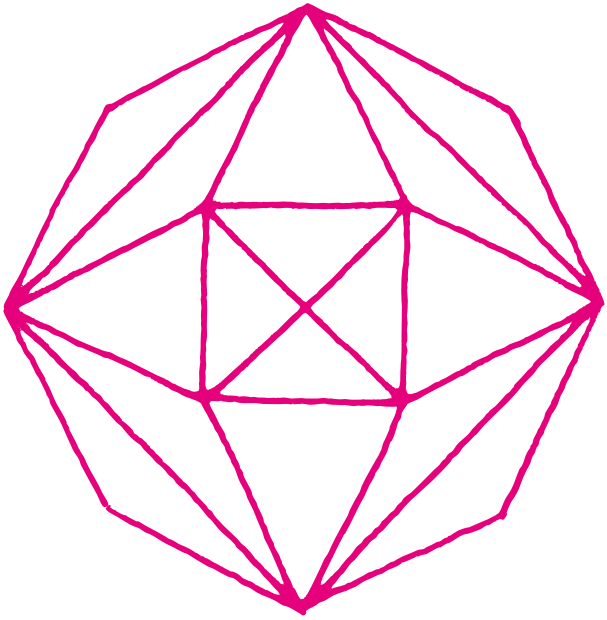

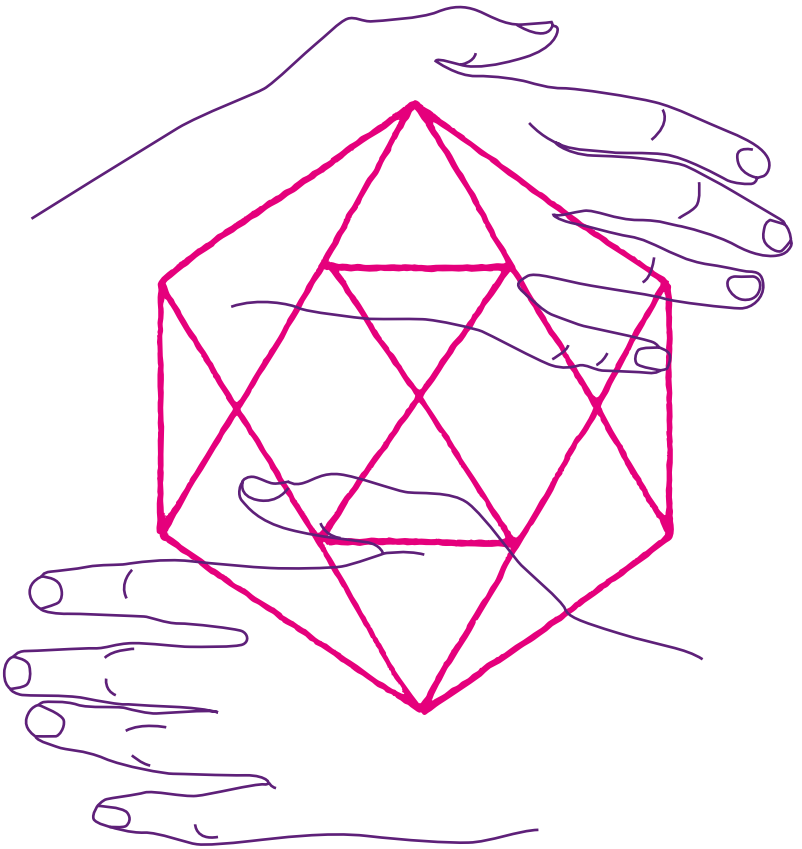

Dušan Ujček

CÍTIM VŠETKO, NO ZÁROVEŇ NIČ

IKAR

POĎAKOVANIE

Chcel by som poďakovať mojej rodine a kamarátom za to, že pri mne stáli v momentoch, keď som nevedel, ako ďalej pokračovať. Vďaka nim som stále nažive a môžem s vami zdieľať túto knihu plnú pravých a nefalšovaných emócií.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Text © 2024 by Dušan Ujček
Design © 2024 by Mária Rojko
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.
All rights reserved.

PREDSLOV

Táto kniha je fikcia {ovplyvnená mojím životom}, venujem ju všetkým strateným dušiam, ktoré si nevedia nájsť miesto v dnešnej spoločnosti, cítia sa bezradne a opustene. Nevzdávajte sa.

Nevzdal som sa ani ja.

ZAČIATOK

ALEBO KONIEC?

V živote každého z nás nastane občas obdobie, keď máme pocit, že nás nič nenapĺňa, nič nebaví, nič nezaujíma. Vtedy blúdime vo vlastných myšlienkach, vo vlastnom živote, nevieme, ako napredovať, ako keby sme prišli o kontakt s vlastným životom, so svojimi snami a so samým sebou. Nezáleží na tom, či sa cítime stratene v práci, vo vzťahu alebo všeobecne. Nie sme sami, mnoho ľudí sa cíti podobne. Nie je jednoduché nájsť cestu naspäť, ale tento pocit neznamená, že náš život stratil zmysel, znamená to, že prechádzame obdobím zmeny. Je dôležité, aby sme sa nezasekli na mieste, ale pokračovali ďalej a našli svoju cestu. Nedajme si vziať nádej. Nádej je predsa to jediné, čo nás drží nad vodou, keď pociťujeme úplnú beznádej.

Aký zmysel má však žiť, keď všetci vieme, že naším konečným cieľom je smrť? Nie je lepšie zomrieť dnes, pretože je to efektívnejší a rýchlejší spôsob, ako dosiahnuť náš konečný cieľ? Myslím si, že toto je jedna z tých otázok, ktoré obsahujú predpoklady. Mám pocit, že sa na svet pozerám v úplne inom svetle ako väčšina z vás. Tento pohľad na svet ma vedie k určitým očakávaniam o tom, čo je život. Čo predstavuje a aký by mal byť. Prvý z nich sa týka toho, čo je cesta. Predstavujem si ju ako cestu lietadlom plnú nepohodlia kvôli stiesneným sedadlám ekonomickej triedy, studenému jedlu bez chuti a otravným ľuďom, ktorí neustále kopú do operadla mojej sedačky. Ak sa však pozriem von z okna, v danej chvíli mám krásny pohľad na okolitý svet. Je len na mne, akú cestu si zvolím. Nie sú to preteky, ako sa dostať do cieľa. Je to súťaž o to, ako si užiť cestu lietadlom. Ako si užiť život.

Chceme vlastne žiť, alebo chceme zomrieť?

Prvým znakom začiatku poznania je neprestajná túžba zomrieť. Pozemský život sa neraz zdá neznesiteľný, vediac, že žiadny iný život nie je dosiahnuteľný. Od určitého bodu už niet návratu. K tomuto bodu je nesmierne ťažké sa dostať, keďže jedným z najúčinnejších lákadiel nepochopiteľného princípu je výzva na boj o terajší život. Je to ako boj so ženami, ktorý sa končí v posteli.

Niečo sa vo mne zlomilo. Nemám predstavu čo. Niečo pôsobilo ako spúšťač. Mal som pocit, že sa topím. Cítil som sa sám a bolo to desivé. Depresia je implózia seba samého. Prejavuje sa ako smútok, beznádej a strata záujmu o čokoľvek. Je to bolestivé. Mal som pocit, akoby som bol zamknutý v klietke bez kľúča. Nekonečná čierňava. Ľadová plocha. Všetko bolo zahmlené, sivé a bez farby. Prevažoval vo mne pocit, že je nemožné pokračovať v každodennom živote. Stával sa zo mňa akýsi napoly živý duch. Bol to však len prelud, potreboval som čerstvý vzduch.

Sny prevyšovali realitu, vonkajšok bol dôležitejší než obsah.

Prúd myšlienok je často silnejší než sebakontrola, ktorá je zakorenená niekde hlboko v nás. Hovoríme veci, ktoré neskôr ľutujeme, konáme bez uváženia, robíme rozhodnutia, ktoré prinášajú nenapraviteľné škody, no učíme sa. Učíme sa každý deň. Učíme sa na vlastných chybách, pretože svoje vlastné omyly si zapamätáme ľahšie. Vryjú sa nám hlboko do pamäti a neskôr sa im nejako intuitívne snažíme vyhnúť. Ak si však nepriznáme vlastnú chybu, urobíme ďalšiu. Skôr či neskôr, raz určite. Chyby v podstate súvisia s hľadaním seba samého a vlastnej sebaistoty. Nerobíme nič, lebo máme strach? Priznajme si to a vykročme vpred. Nečakajme. Odmietame prítomnosť, lebo chceme minulosť. Chceme to, čo nemáme, a máme to, čo nechceme. Tým vlastne len zhoršujeme kvalitu nášho života, lebo sa pripravujeme o prítomnosť. A tá je predsa jedinečná. Snažíme sa nájsť dokonalosť. Dokonalosť je úžasná vec, lenže má jeden háčik. Veští koniec.

Normálnosť je nedokonalosť.

Koniec?

Koniec-koncov, raz príde
koniec,
od konca netreba
očakávať nič iné len
koniec,
koniec predstavuje
koniec,
a nakoniec
koniec.